

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobkyně

bytem

zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Tomášem Chlebkem
sídlem Kapucínská 161/9, Olomouc

proti

žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2017, č.j. MSP-29/2017-ORA-ROZ/3

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra spravedlnosti (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění) ze dne 14. 8. 2017, č.j. MSP-29/2017-ORA-ROZ/3 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ministerstva spravedlnosti (dále též „správní orgán 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

stupně“ nebo „ministerstvo“), ze dne 29. 3. 2017, č.j. MSP-16/2017-OINS-SRIS/7 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým jí byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč za správní delikt podle ust. § 36b odst. 1 písm. c) zákona o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o insolvenčních správcích“), a dále jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč podle ust. § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

- 2 Podle prvostupňového rozhodnutí se žalobkyně uvedeného deliktu dopustila tím, že nepředložila v ročním období od 1. 8. 2015 do 1. 8. 2016 doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu.
- 3 Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným městský soud k skutkovému stavu (který není mezi účastníky řízení sporný) zjistil, že žalobkyně spolu s podaným návrhem na vydání povolení k výkonu činnosti insolvenční správkyně předložila žalovanému dne 22. 5. 2013 potvrzení o uzavření pojistné smlouvy č. 2940476084 mezi žalobkyní a pojišťovnou Generali a.s. ze dne 17. 5. 2013. Povolení k výkonu činnosti insolvenční správkyně jí bylo uděleno dne 6. 6. 2013 a nabylo právní moci dne 21. 6. 2013. Dále žalobkyně předložila žalovanému dne 18. 5. 2015 certifikát o pojištění k pojistné smlouvě č. 2940476084 ze dne 28. 4. 2015. Dne 17. 2. 2017 správní orgán 1. stupně zahájil správní řízení o a příkazem rozhodl o správním deliktu podle ust. § 36b odst. 1 písm. c) zákona o insolvenčních správcích, kterého se žalobkyně dopustila tím, že nepředložila ministerstvu jednou ročně doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu podle ust. § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích, když tento doklad nepředložila za příslušné období od 1. 8. 2015 do 1. 8. 2016. Podáním odporu byl uvedený příkaz zrušen. V průběhu správního řízení žalobkyně doložila ministerstvu certifikáty o pojištění k pojistné smlouvě č. 2940476084 ze dne 18. 11. 2013, ze dne 3. 12. 2014, ze dne 28. 4. 2015 a ze dne 3. 2. 2017, kdy tento poslední doklad ministerstvo vyhodnotilo jako doklad prokazující splnění informační povinnosti žalobkyně pro období od 1. 8. 2016 do 1. 8. 2017. Nadále tak mělo za zjištěné, že v období od 1. 8. 2015 do 1. 8. 2016 nebyl předložen doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu.
- 4 Žalobkyně v podané žalobě namítla, že nebyl naplněn znak materiální stránky správního deliktu, když jak rozhodnutí prvostupňové, tak rozhodnutí napadené jsou postiženy přepjatým formalismem. Zdůraznila, že v jejím jednání nelze spatřovat žádnou společenskou nebezpečnost či škodlivost, neboť správní orgán 1. stupně měl v době vydání příkazu ze dne 17. 2. 2017 k dispozici další informace a podklady, ze kterých jednoznačně vyplývalo, že žalobkyně je profesně pojištěna po celou dobu výkonu funkce insolvenčního správce, tudíž měl zajištěnu možnost, jak si ověřit, že žalobkyně průběžně splňuje jednu z obecných podmínek pro výkon činnosti insolvenčního správce.
- 5 Namítla též, že správní orgán 1. stupně přikročil k zahájení správního řízení a uložení sankce formou příkazu okamžitě, bez předchozího upozornění za drobný formální nedostatek.
- 6 Postup žalovaného žalobkyně označila za šikanózní a v rozporu se zásadou činnosti správních orgánů zakotvených v ust. § 2 odst. 2 správního řádu, dle něž správní orgán

uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena, v ust. § 2 odst. 3 správního řádu, dle něž správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu, a v ust. 6 odst. 2 správního řádu, dle něž správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Podklady od dotčené osoby vyžaduje jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Lze-li však potřebné údaje získat z úřední evidence, kterou správní orgán sám vede, a pokud o to dotčená osoba požádá, je povinen jejich obstarání zajistit.

- 7 Dále žalobkyně namítla, že žalovaný se nevypořádal s její argumentací přednesenou v rozkladu, zejména s tvrzenou a prokázanou skutečností, že žalobkyně svoji informační povinnost splnila, a to tím, že ministerstvu zaslala certifikát o svém pojištění pro období 2016/2017. V doložených certifikátech je přitom uvedeno číslo pojistné smlouvy 2940476084, dále je v nich uvedeno, že žalobkyně je pojištěna od 7. 5. 2013, a dále pojišťovna potvrzuje, že je žalobkyně ke dni vystavení certifikátů pojištěna s tím, že pojistné za aktuálně probíhající pojistné období je řádně uhrazeno. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že pokud se dle certifikátů jedná stále o tutéž pojistnou smlouvu a je potvrzeno, že pojistné i na aktuální pojistné období 2016/2017 je řádně uhrazeno, trvala tatáž pojistná smlouva i v pojistném období 2015/2016, žalobkyně byla řádně pojištěna a splňovala v době vydání příkazu jednu z obecných podmínek pro výkon činnosti insolvenčního správce, přičemž ministerstvo mělo v době vydání příkazu podklady a informace, ze kterých je jednoznačně možno ověřit, že žalobkyně průběžně a bez přerušení podmínku pojištění profesní odpovědnosti, jakožto jednu z obecných podmínek pro výkon činnosti správce, splňuje.
- 8 Namítla tedy, že je-li objektem správního deliktu dle ust. § 36b odst. 1 písm. c) zákona o insolvenčních správcích efektivní kontrola, pak žalobkyně nemohla svým jednáním tento objekt porušit ani ohrozit, neboť poskytla ministerstvu k dispozici takové podklady, na základě kterých mohlo tuto kontrolu provést.
- 9 Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Vyjádřil se věcně stejně jako v napadeném rozhodnutí, na které vzhledem k podobnosti žalobních a rozkladových námitek v podrobnostech odkázal.
- 10 Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ust. § 75 zákona č. 150/2000 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“); rozhodoval přitom ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně ani žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a ve smyslu ust. § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. se tak má za to, že oba účastníci řízení k rozhodnutí bez nařízení jednání udělili souhlas. Městský soud shledal, že žaloba není důvodná.
- 11 V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

- 12 Podle ust. § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích insolvenční správce předloží ministerstvu jednou ročně doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu.
- 13 Podle ust. § 36 odst. 2 písm. a) zákona o insolvenčních správcích ministerstvo dohlíží nad tím, zda insolvenční správce a hostující insolvenční správce splňuje podmínky pro výkon činnosti insolvenčního správce a plní povinnosti stanovené tímto zákonem.
- 14 Podle ust. § 36b odst. 1 písm. c) zákona o insolvenčních správcích se insolvenční správce dopustí přestupku tím, že nepředloží ministerstvu jednou ročně doklad prokazující splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění odpovědnosti za škodu podle § 14 odst. 3.
- 15 Podle ust. § 36b odst. 3 písm. a) zákona o insolvenčních správcích za správní delikt se uloží napomenutí nebo pokuta do 100 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. b) nebo c) nebo odstavce 2 písm. b) nebo c).
- 16 K žalobním námitkám považuje městský soud za potřebné objasnit, že informační povinnost insolvenčních správců je nástrojem pro řádné fungování kontrolního mechanismu ministerstva, jehož cílem je, aby ministerstvo mělo v určité periodě informace o tom, zda jsou insolvenční správci pojištěni. Účel povinnosti stanovené v ust. § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích nelze chápat jako toliko zajištění toho, aby byl insolvenční správce po dobu výkonu funkce profesně pojištěn pro případ porušení povinnosti spojené s jejím výkonem, ale zajištění toho, aby tuto informaci měl dohledový orgán bezprostředně pravidelně a včas k dispozici k případnému posouzení dalšího (navazujícího) postupu. Vzhledem k tomu, že informační povinnost byla do zákona o insolvenčních správcích vložena novelizací č. 185/2013 Sb., přičemž tato novela nabyla účinnosti dne 1. 8. 2013, a v ust. § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích zákonodárce užil formulaci „jednou ročně“, počítá se lhůta pro předložení dokladu o pojištění buď od stanovení této povinnosti, tedy od 1. 8. 2013, anebo - po datu 1. 8. 2013 - nabytím právní moci vydání povolení k výkonu činnosti insolvenčního správce (za předpokladu, že insolvenčnímu správci bylo vydáno povolení po 1. 8. 2013), dle ust. § 40 odst. 1 písm. b) správního řádu, resp. dle obecného počítání lhůt tak, jak je upravují i jiné právní předpisy. (Srovnej: Stanislav, Antonín, Zákon o insolvenčních správcích: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7552-826-1).
- 17 Soud shledal nedůvodnou námitku žalobkyně, že informační povinnost splnila předložením dokladu o pojištění pro období 2016/2017 ze dne 3. 2. 2017, z něžž dle mínění žalobkyně žalovaný mohl a měl dovodit kontinuitu pojištění, neboť veškeré jí předložené certifikáty o pojištění se vztahovaly k totožné pojistné smlouvě.
- 18 K tomu městský soud konstatuje, že objektem přestupku, resp. správního deliktu podle ust. § 36b odst. 1 písm. c) zákona o insolvenčních správcích je zájem celé společnosti na zajištění aktuálních informací dohledového orgánu, a to v aktuálním čase, kdy tyto informace mohou mít mimo jiné význam i na případné další trvání povolení insolvenčního správce. Obecně lze dovodit, že objektem přestupků podle ust. § 36b odst. 1 zákona o insolvenčních správcích je zajistit řádné a aktuální informace dohledovému orgánu, zájem na řádném výkonu pravomocí dohledového orgánu a potažmo i zájem na řádném plnění

povinností insolvenčního správce a plnění podmínek pro výkon funkce insolvenčního správce. V dané situaci tak bylo na místě přistoupit ke správnímu trestání, když žalobkyně porušila jednoznačně stanovenou povinnost předložit doklad dohledovému orgánu, v konkrétním případě ve lhůtě do 1. 8. 2016, přičemž zákon toto opomenutí či nekonání definuje jako samostatnou skutkovou podstatu správního deliktu.

- 19 Lze doplnit, že žalobkyně sice neporušila podmínku výkonu činnosti tím, že by neměla uzavřenou smlouvu o pojištění, ale porušila zákonem stanovenou informační povinnost, jejímž porušením je naplněna skutková podstata správního deliktu. Co se týče samotného zajištění, aby činnost správce nevykonávaly osoby bez příslušného pojištění, zde se nabízí dohledovému orgánu zcela jiné prostředky pro jeho zajištění, konkrétně správní řízení o zrušení povolení dle ust. § 13 odst. 1 zákona o insolvenčních správcích.
- 20 Soud se neztotožňuje s námitkou žalobkyně, že neakceptování doručení dokladu o pojištění pro pozdější pojistné období, jenž žalobkyně předložila po uplynutí lhůty k splnění posuzované informační povinnosti, a z něž se dá dovodit kontinuita trvání pojištění, je projevem přepjatého formalismu, nebo dokonce projevem šikany.
- 21 Postup žalovaného byl v dané věci naopak v souladu se zákonem, kdy zákon jasně definuje informační povinnost žalobkyně, která musí požadovaný doklad předložit ministerstvu spravedlnosti v zákonem stanovené lhůtě. Není možné povinnost „předložit ministerstvu jednou ročně“ vykládat tak široce, že by bylo možné předložit doklad vztahující se na pozdější časové období a učinit tak v pozdějším roce, a požadovat po žalovaném, aby vlastním výkladem nedodržení této povinnosti překlenul. Extenzivní výklad informační povinnosti žalobkyně není přípustný a nemá oporu v zákoně. Také po praktické stránce je zohlednění pozdního předložení dokumentu za pozdější časové období nepraktické a ve svém důsledku by měl tento výklad negativní dopad na dohledové pravomoci ministerstva, neboť jeho povinností je průběžně zjišťovat, zda u jednotlivých insolvenčních správců nedošlo ke splnění podmínek pro zahájení správního řízení o zrušení povolení insolvenčnímu správci, který nesplňuje podmínku povinného pojištění dle zákona o insolvenčních správcích.
- 22 Městský soud v Praze znovu opakuje, že je nutné odlišovat situaci, kdy insolvenční správce není pojištěný vůbec a tento doklad nemá a nedoloží, a situaci, kdy pojištěný je, ale nesplní svou každoroční informační povinnost spočívající ve včasém předložení dokladu prokazujícího splnění podmínky uzavření smlouvy o pojištění. Žalobkyni nebyla uložena pokuta kvůli absenci požadavku pojištění, což ani žalovaný netvrdí, a proto ani nepopírá, že disponuje certifikátem z pozdějšího období, z něž lze trvání pojištění i pro období rozhodné dovodit. K uložení pokuty však došlo proto, že žalobkyně nesplnila svou informační povinnost za období od 1. 8. 2015 do 1. 8. 2016. Žalobkyně tedy měla povinnost předložit certifikát, nebo jiný doklad prokazující trvání pojištění, vyhotovený v rámci rozhodného období, aby bylo zřejmé, že pojištění trvalo po celou rozhodnou dobu, a tento doklad měla ministerstvu předložit do konce rozhodného období, tj. do 1. 8. 2016. Periodická informační povinnost insolvenčního správce předkládat každoročně doklad o pojištění je stanovena výslovně v zákoně, není tedy na místě zvažovat důvody, zda je tato povinnost přiměřená či ne, jelikož tyto aspekty již zvažil zákonodárce při tvorbě zákona. Žalovaný správní orgán, stejně tak jako insolvenční správci, musí zákonem stanovenou

povinnost respektovat. Žalovaný zde nemá žádný prostor pro výklad. Jestliže je stanovena povinnost insolvenčního správce předkládat ministerstvu doklad jednou ročně, na druhé straně pak stojí právo, ale i povinnost ministerstva takový doklad požadovat.

- 23 Lze shrnout, že postup žalovaného nebyl přepjatým formalismem ani nebyl postupem šikanózním, tj. bezúčelným, žalovaný postupoval v souladu se zákonem a respektoval i účel dotčených ustanovení, kdy je zřejmé, že žalobkyně svou zákonem stanovenou povinnost nesplnila a tímto jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu.
- 24 K tvrzení žalobkyně, že ministerstvo mělo nejprve žalobkyni upozornit na nesplnění povinnosti, městský soud uvádí, že je zcela v diskreční pravomoci správního orgánu, aby zahájilo správní řízení ve věci spáchání správního deliktu. Zahájit řízení přitom správní orgán může i vydáním příkazu. Soud má tak za to, že žalovaný postupoval v souladu s ust. § 150 odst. 1 správního řádu, dle něž *„příkaz může správní orgán vydat, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné; vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení.“*, když ve věci žalobkyně rozhodl příkazem o uložení pokuty, aniž by před tím s žalobkyní komunikoval ohledně nápravy vadného skutkového stavu. Práva žalobkyně byla dostatečně chráněna možností podat proti příkazu odpor. Žalobní námitka tak není důvodná.
- 25 Žalobkyně dále namítla, že se žalovaný nevypořádal s její rozkladovou argumentací, zejména v otázce splnění informační povinnosti pozdějším předložením certifikátu za následující časové období, z něž bylo možné trvání pojištění bez pochyb dovodit.
- 26 Městský soud v Praze však po přezkoumání napadeného rozhodnutí musí konstatovat, že považuje vypořádání zmíněných rozkladových námitek žalovaným za věcně správné, zákonné a vyčerpávající, a je přesvědčen, že žalobkyni na její námitky v napadeném rozhodnutí dostalo adekvátní odpovědi. Žalovaný se výslovně a dostatečným způsobem vyjádřil k námitce účelu informační povinnosti, k námitce faktické existence pojištění, k námitce, že k nesplnění povinnosti došlo v důsledku omylu žalobkyně, k námitce nedostatku společenské škodlivosti, k námitce neupozornění na nesplnění povinnosti před zahájením správního řízení a k námitce nepřeměřenosti uložené sankce.
- 27 K námitce, že žalobkyně svým pozdějším jednáním informační povinnost fakticky splnila, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně se posuzovaného správního deliktu dopustila nepředložením dokladu o pojištění v rozhodném období od 1. 8. 2015 do 1. 8. 2016, čímž porušila zájem chráněný ust. § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích, přičemž existence pojištění nemá na spáchání tohoto deliktu vliv. Žalobkyně se předmětného deliktu dopustila, jestliže v rozhodném období ministerstvu nepředložila doklad o pojištění, nehledě na to, zda smlouvu o pojištění uzavřenou měla, nebo ne. Samotná existence smlouvy o pojištění nemůže mít na spáchání předmětného správního deliktu vliv, neboť právě nepředložením dokladu o jejím trvání v rámci informační povinnosti dle ust. § 14 odst. 3 zákona o insolvenčních správcích žalobkyně porušila zájem chráněný tímto ustanovením, tedy řádný a zákonem předvídaný výkon dohledových pravomocí ministerstva. Dále žalovaný objasnil, že při nesplnění informační povinnosti insolvenčním správcem musí ministerstvo z úřední povinnosti zahájit vyhledávací činnost stran zjišťování, zda nedošlo ke splnění podmínek pro aplikaci ust § 13 odst. 1 zákona o

insolvenčních správcích, tj. k zahájení správního řízení o zrušení povolení insolvenčnímu správci, který nesplňuje některou z podmínek dle ust. § 6 odst. 1 odkazovaného zákona. Tato vyhledávací činnost ministerstva je značně náročná a u většího počtu insolvenčních správců realizovatelná jen s nepřiměřenými obtížemi. Proto je ministerstvo schopno v rámci své dohledové činnosti výkonem svých dohledových pravomocí plošně zajistit a kontrolovat existenci pojištění odpovědnosti za škodu u všech insolvenčních správců jen skrze plnění informační povinnosti. Nesplněním informační povinnosti tak dochází k znesnadnění bezprostředního uplatnění dohledových pravomocí ministerstva, čímž je porušen předmětným ustanovením chráněný zájem.

- 28 Z uvedeného je dle přesvědčení městského soudu jasně seznatelné, že žalovaný shledává důležitým plnit informační povinnost řádně a včas, přičemž relevantně odůvodnil, o jaké závěry tento svůj názor opírá. Postoj, který žalovaný zaujal nejen k této, ale i k ostatním rozkladovým námitkám žalobkyně, je jednoznačně zřejmý. K tomu městský soud podotýká, že úkolem správního orgánu není vyvrátit každý jednotlivý argument, který byl účastníkem řízení vymezen na podporu jeho odvolacích či rozkladových námitek, pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí reaguje na obsah a smysl odvolacích námitek a argumentuje tak, že z hlediska pravidel logického usuzování námitky účastníka vyvrátí. Podle názoru městského soudu napadené rozhodnutí tyto požadavky splňuje. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí netrpí žádnými vadami, které by měly vliv na jeho přezkoumatelnost dle ust. § 76 odst. 1 s. ř. s. a které by měly vést k jeho zrušení.
- 29 S ohledem na skutečnost, že spáchání správního deliktu žalobkyní bylo žalovaným prokázáno nade vší pochybnost a žádnou ze žalobních námitek soud neshledal důvodnou, pak podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
- 30 O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. listopadu 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.